

[Finansministeren.]

dersen (Rosk. a.) her nævner for skatteadministrationen, ligger ca. 100 pct. over det faktiske tal.

Nu synes jeg ikke, jeg skal plage hr. Svend Andersen (Rosk. a.) mere, og det er der heller ingen grund til, for han er bestemt ikke ene om at kunne tage fejl og foretage overdrivelser. Nu tænker jeg på det indlæg, som hr. Bach fra fremskridtspartiet havde her i dag. Hr. Bach sagde f. eks., at statens underskud ligger og vipper omkring de 20 mia kr. Hvis vi ser på kasseunderskuddet for 1976-77, så bliver det 11,6 mia kr., og 11,6 mia kr. er nu engang ikke noget, der ligger og vipper lige omkring de 20 mia kr. Her er vi ude for en overdrivelse fra hr. Bachs side og fra fremskridtspartiets side på 72 pct.

Jeg ville i og for sig utrolig gerne tro på, at der var tale om regnefejl, og at der var tale om hele og rene tilfældigheder fra fremskridtspartiets side med hensyn til de eksempler, som jeg her har taget frem, men det er jo en lille smule svært at bevare sin barnetro, når man ser det ene eksempel efter det andet. Det er lidt svært at tro på, at der er tale om en ren tilfældighed, når alle fremskridtspartiets regnefejl går i én ganske bestemt retning, nemlig præcis i samme retning som fremskridtspartiets agitation, i netop den retning, som underbygger fremskridtspartiets agitation.

Jeg beklager i og for sig, at fremskridtspartiets udregninger er så urigtige, at det er nødvendigt i dagspressen og i det høje ting at diskutere regnestykker og udregninger af denne type, for det er jo ærligt talt mere væsentligt, og gennemgående er det også noget mere interessant, at diskutere fremskridtspartiets politik. Men overdrivelserne er så voldsomme, tallene er så forkerte, at jeg desværre tror, det er nødvendigt, i hvert fald i en vis periode – og jeg håber, den ikke bliver for lang – at tilbagevise fremskridtspartiets talmæssige fordrejninger, og det gør vi så i den tur og orden, hvori de fremkommer.

Økonomi- og handelsministeren (Per Hækkerup):

Der var for en årrække siden en kendt politiker i Danmark, der gjorde sig bemærket ved altid at holde den samme tale. Jeg skal ikke genere ham ved i øvrigt at sammeligne ham med hr. Glistrup, men hr. Glistrup holder indtil trialitet den samme tale.

Nu lagde jeg med interesse mærke til, at hr. Glistrup, der åbenbart er opfyldt af den samme inderlige kedsommelighed ved at høre sig selv, som vi andre føler, når vi hører ham, havde delt sin ordførertid med tre små glistrupianere, men jeg har ikke indtrykket af, at det betød, at der kom nye toner eller nye oplysninger eller variation i temaet. Det var, som det hedder på et kendt sprog, »His Masters Voice« om igen.

Jeg er ikke i samme misundelsesværdige situation som min kollega finansministeren at kunne diskutere, ikke eksakte tal, men tal, med hr. Glistrup eller med fremskridtspartiet, for de foreligger ikke, når det drejer sig om den økonomiske politik i almindelighed.

Vi har nu fået at vide af hr. Glistrup og af hans partifæller, at ligegyldigt hvordan det går her i tilværelsen, om det går op eller ned, om det regner eller solen skinner, om det er stormvejr eller det er stille vejr, ligegyldigt hvordan det er, så er der ét middel, kun ét middel, der hjælper, og det er skattnedsættelser. Størrelsen af skattnedsættelserne kan være lidt varierende, det afhænger ikke af, om det regner eller solen skinner, men det afhænger af, i hvilket godt humør hr. Glistrup måtte være på det tidspunkt, hvor løfterne bliver udstedt.

Da vi havde topbeskæftigelse i Danmark, da bekymringerne var, at der var flaskehalse med hensyn til at skabe arbejdskraft, var hr. Glistrups middel over for den økonomiske politik kæmpemæssige skattnedsættelser. Nu da vi har en beklageligt stor arbejdsløshed, er hr. Glistrups medicin nøjagtig den samme.

Der er altså desværre ingen mulighed for at komme i en alvorlig diskussion med hr. Glistrup, fordi vi heller aldrig nogen sinde har fået blot antydning af et forsøg fra fremskridtspartiets side på at vurdere, hvad virkningerne af deres forslag om kæmpemæssige skattnedsættelser, suppleret med kæmpemæssige besparelser, ville være, hvad det ville betyde i samfundsøkonomisk henseende.

Når hr. Glistrup i den nuværende situation også mener, at det rigtige middel er kæmpemæssige skattnedsættelser, så er det i hvert fald helt stensikkert, at det ikke ville forbedre betalingsbalancen i Danmark. Men det ville være interessant at høre, ud fra hvilke økonomiske synspunkter hr. Glistrup alligevel mener, at det er rigtigt at sige nøjagtig det samme, som man siger under helt andre forudsætninger.

Jeg beklager altså, at vi ikke er i stand til at